

От страна на горяните по време на престрелките са убити трима души – Величко Илиев Петров, Колю Илиев Колев и Илия Вичев. Заловени са не повече от 15-20 души. За отбелязване е, че войниците, участници в блокадата, не са настроени срещу горяните. Голяма част от тях стрелят във въздуха и се крият по храстите<sup>49</sup>.

Отрядът е разбит на 2 юни 1951 г. в района между Петолъчката, Котел и Сливен. Разпръснат е на групи, една част от които се укриват в Балкана, а друга – в родните си села<sup>50</sup>.

За залавянето на горяните ДС се свързва с Иван Рашев. Той се съгласява да участва в прехвърлянето на изпокритите при близки и роднини горяни в несъществуващия Родопски отряд. Успява да убеди и прехвърли една група с камион до с. Първенец, Пловдивско, с обещанието, че ще бъдат приведени чрез ятаци в Родопския отряд.

Веселин Райков и Кънчо Богданов заминават за с. Първенец, за да организират „посрещането“ на горяните в къщата на един от членове на БКП. За водач на камион ПД 80-39 е определен оперативният работник Христо Атанасов Зехирев. В камиона са поставени сърпове и паламарки, за да могат горяните да бъдат представени като жертви<sup>51</sup>.

След тази подготовка започва последният етап от залавянето на останалите горяни. Василка Димитрова, съпруга на Иван Димитров (Барабанчика), от ятак на горяните се превръща в техен предател. Тя заедно с Иван Рашев и Тодор Кавръков неуморно обикалят селата и увещават горяните да се прехвърлят в несъществуващия отряд. За кратко време камионът, управляван от Христо Зехирев, прави няколко курса. С помощта на тази комбинация голям брой горяни са откарани в двора на „Топливо“ – Стара Загора, и в с. Труд, Пловдивско, откъдето са приведени в затвора в Стара Загора<sup>52</sup>.

Командирът на отряда Георги Търпанов е открит в с. Градец, Котелско, с дванадесет куршумени рани. Това става в края на август и след повече от двумесечното му лечение той почти е оздравял. След много увещания успяват да измамат и него. С последния курс на камиона на Зехирев той и Димо